

Arrest

**nr. 57 075 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 juli 2010 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk bevonden.

1.3. Op 9 november 2010 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 1 december 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het verzoekschrift wordt voor (A.A.) medische redenen aangehaald en legt zij ter staving medische attesten voor opgesteld door Dr. A.Verbeke (dd.17/12/2010). De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 05/11/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde : "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mijns insziens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit (cfr. de behandeltermijn van drie maanden is reeds geruime tijd achter de rug), noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en *"van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."* Verzoekster betoogt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de rechten van de verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

"4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekster niet zou lijden aan een ernstige aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

4.2.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald in de bestreden beslissing dat
- de verzoekster niet zou lijden aan een ernstige aandoening.

4.4.

Conform bovenvermelde artikelen moeten de motivering draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J. T. T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter VW laat de verzoekster toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De verzoekster lijdt volgens de adviserende geneesheer aan cervicobrachialgie, een aandoening waarvan de behandeling 3 maanden zou duren en waarbij pijnstilling genomen wordt.

De verzoekster dient evenwel op te merken dat zij niet alleen aan cervicobrachialgie lijdt maar tevens aan discusartrose (4-5-6-7) en hyperlypedemie.

De behandelende geneesheer van de verzoekster Dr. Verbeke stelt dat een bloedonderzoek om de 3 maanden noodzakelijk is en tevens een strikte medicatie.

De dokter stelt dat een terugkeer uitgesloten is als de voorgeschreven medicatie niet in Armenië beschikbaar is. De adviserende arts beoordeelde enkel verzoeksters aandoening cervicobrachialgie.

- De adviserende arts beoordeelt dus niet verzoeksters andere aandoeningen hyperlypedemie en discusartrose.

- Tevens onderzoekt de adviserende arts niet of de medicatie in Armenië beschikbaar zou zijn.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals supra vermeld, onvoldoende evaluaties bevat van de specifieke behandelingen en beschikbaarheid van de medicatie, is de motiveringsverplichting niet nageleefd.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar enig middel en ondersteunend betoog.

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 3 EVRM en de rechten van de verdediging aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze ze geschonden worden door de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de ambtenaar-geneesheer op wiens advies de bestreden beslissing steunt, een bepaalde aandoening niet zou beoordeeld hebben en evenmin onderzocht zou hebben of medicatie in Armenië beschikbaar is.

2.7. De Raad dient aan de hand van het administratief dossier samen met de verwerende partij vast te stellen dat de medische attesten van 17 februari 2010, opgesteld door dr. A.V., die verzoekster voegde bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, geen gewag maakten van "discusartrose en hyperlypedemie". Zij stellen evenmin dat een bloedonderzoek om de drie maanden noodzakelijk is of dat een terugkeer uitgesloten is als de voorgeschreven medicatie niet in Armenië beschikbaar is. Verzoekster kan de

ambtenaar-geneesheer of de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met of niet gemotiveerd te hebben aangaande elementen die niet voorkwamen op de stukken die werden voorgelegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.8. Aangaande de aandoening waarvan de in punt 2.7. bedoelde medische attesten wel gewag maakt, stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 5 november 2010, dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekster een kopie onder gesloten omslag ontving, het volgende: *“Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan cervicobrachialgie. Dit is pijn aan de arm uitstralend van de nek. Betrokkene nam hiervoor (...) en behandeling zou ongeveer drie maanden duren.”* Deze vaststelling vindt steun in het gedetailleerd medisch getuigschrift van 17 februari 2010, opgesteld door dr. A.V, die de door de ambtenaar-geneesheer vermelde aandoening vermeldt en waarbij onder de rubriek *“Verwachte duur van behandeling”* genoteerd wordt: *“+/- drie maanden”*. De ambtenaar-geneesheer concludeert: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mijns inziens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit (cfr. de behandeltermijn van drie maanden is reeds geruime tijd achter de rug), noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”* De bestreden beslissing steunt op dit advies en concludeert finaal:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.9. Verzoekster betwist het oordeel van de ambtenaar-geneesheer niet dat de op de medische attesten vermelde aandoening van verzoekster geen actuele aandoening meer is. Zij toont alleszins op geen enkele wijze aan dat deze aandoening nog actueel is. Verzoekster verwacht dat de ambtenaar-geneesheer onderzoekt of medicatie in Armenië beschikbaar is, maar de Raad ziet niet in waarom de ambtenaar-geneesheer dit zou dienen na te gaan voor een aandoening die niet meer actueel is.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA